

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci žalobkyně: **R. S.** (dříve B.), „X“, zastoupené Mgr. Janem Kutějem, advokátem se sídlem Lamačova 824/9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvu práce a sociálních věcí, Na Poříčním právu 376/1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20.12.2010, č.j. 3214/SZ/2010-3, JID 208667/2010/KÚÚK a č.j. 3214/SZ/2010-4, JID 208669/2010/KÚÚK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí původního žalovaného ze dne 20.12.2010, č.j. 3214/SZ/2010-3, JID 208667/2010/KÚÚK, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Litoměřicích ze dne 9.11.2010, č.j. 3481/10/LTA-2/2, kterým byla zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory – přídavku na dítě nezletilé oprávněné osobě A. S.

Dále se domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného ze dne 20.12.2010, č.j. 3214/SZ/2010-4, JID 208669/2010/KÚÚK, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Litoměřicích ze dne 9.11.2010, č.j. 3481/10/LTA-1/2, kterým byla zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory – přídavku na dítě nezletilé oprávněné osobě D. S.

Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), počínaje dnem 1.1.2012 podle čl. VIII. bod 10 zák. č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory. V dalším řízení počínaje dnem 1.1.2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s.ř.s. bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí a již nikoli Krajský úřad Ústeckého kraje.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že nesouhlasí s důvody, pro které nebyly dávky přiznány. Správní orgány odůvodňují své rozhodnutí tím, že žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě správnímu orgánu návrh na schválení dohody o vyživovací povinnosti k nezletilým dětem. Ovšem žalobkyně uvádí, že předložila příslušným orgánům mimosoudní dohodu o výživném a svým podpisem v prohlášení na žádostech o dávky státní sociální podpory stvrdila pravdivost uváděných údajů. Trvá na tom, že byla neoprávněně vyzvána k podání návrhu k soudu ohledně vyživovací povinnosti k nezletilým dětem. Zákon neukládá žadateli o dávky státní sociální podpory povinnost předkládat k žádosti rozsudek o určení výživného případně soudem schválenou dohodu rodičů. Zákon ukládá žadateli pouze povinnost uvést výši poskytovaného výživného, což žalobkyně ve svých žádostech učinila.

Žalobkyně trvá na tom, že dle ustanovení § 49 a § 50 odst. 1 zák. č. 94/1963 Sb., o rodině (dále jen „zákon o rodině“), a ustanovení § 68 odst. 1 a odst. 4 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), není povinna žádat soud o určení výživného a předkládat toto rozhodnutí správnímu orgánu k žádosti o přiznání dávek státní sociální podpory – přídavek na dítě. Žalobkyně byla povinna kromě jiného pouze uvést výši příjmu přijatého v rámci plnění vyživovací povinnosti, což řádně učinila. Žalobkyně zdůraznila, že zákon o rodině umožňuje dobrovolné plnění vyživovací povinnosti rodičů k jejich dětem. Z ustanovení § 49 a § 50 zákona o rodině dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že pokud se rodiče nezletilých dětí dohodnou na úpravě výchovy a výživy dítěte, nemají žádný důvod obracet se na soud k vydání rozhodnutí o určení výživného či žádat soud o schválení dohody. Žalobkyně jednoznačně prokázala, že s otcem nezletilých dětí nežije a na výchově a výživě dětí se mimosoudně dohodli. Nemá tedy žádný důvod obracet se s jakoukoliv žádostí na soud. Poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.10.2006, č.j. 8 Tdo 1324/2006, kde je uvedeno, že zákon preferuje dobrovolnost plnění, avšak není-li plněno dobrovolně, řádně a včas, rozhodně o výživném soud, jak upravuje ustanovení § 86 zákona o rodině.

Žalobkyně trvá na tom, že správní orgány nemohou po žadateli o dávky státní sociální podpory dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře vyžadovat doklady, pro jejichž předložení není podklad v zákoně. Nemůžou tedy vyžadovat rozsudek o výživném či soudem schválenou dohodu o úpravě výchovy a výživy dětí. Zdůraznila s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 1 As 32/2008-146, že pouze zákon stanoví, kdy může být státní moc uplatňována, jakým způsobem a jakými prostředky. Každý orgán, úřad, ale i jejich pracovník při výkonu státní moci musí mít pro svoji činnost oporu v zákoně. V rozporu s právem je tedy každé jednání, které oporu v zákoně nemá.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původní žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li správní orgán lhůtu jinou; neučiní-li tak, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek dokazatelně upozorněn. S odkazem na ustanovení § 50 a § 86 zákona o rodině pak žalovaný setrval na závěru, že správní orgány byly oprávněny žádat osvědčení rozhodných skutečností a že dohoda rodičů o výživném neschválená soudem v daném případě, kdy rodiče spolu nežijí, nepostačovala.

Při jednání soudu právní zástupce žalobkyně přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Odkázal rovněž na veškeré písemnosti založené ve správním spise a soudním spise. Trval na tom, že žalobkyně předložila veškeré zákonem požadované doklady nutné pro přiznání přídatku na děti. Poukázal i na skutečnost, že nad rámec zákona předložila žalobkyně i dohodu o výživném řádně uzavřenou s otcem nezletilých dětí dne 21.5.2003. Současně s dalšími doklady tak doložila svůj nárok na přiznání uvedených dávek. Uvedl rovněž, že bez změny skutkového stavu byly správním orgánem vydávány rozhodnutí, kterými byly dávky za určitá období přiznávány a následně odejmuty. Je přesvědčen, že ani zákon a paradoxně ani odvolací orgán původně žalovaného nepovažuje pro přiznání uvedených dávek doložení soudem schválené dohody rodičů o výživném, případně rozhodnutí soudu o stanovení výživného. Je proto přesvědčen, že správní orgány rozhodovaly v rozporu se zákonem o rodině, protiústavně a v rozporu se zákonem o státních sociálních dávkách. Poukázal rovněž na skutečnost, že ani pracovníci současného žalovaného nepovažují předložení dohody rodičů o výživném dětí schválené soudem za nutnou podmínku přiznání předmětných dávek. Poukázal na e-mailovou komunikaci ze dne 6.1.2012, ve které Mgr. H. R. jako vedoucí metodiky dávkových systémů uvedla, že dohoda rodičů o výživném je postavena na roveň rozhodnutí soudu a pro účely dávek státní sociální podpory je plně dostačující. Zdůraznil rovněž, že z judikatury soudů i ze samotné úpravy zákona o rodině jednoznačně vyplývá, že dohoda rodičů o výživném má přednost před rozhodnutím soudu. Pokud existuje dohoda, soud ani o úpravě vyživovací povinnosti rozhodovat nesmí. Soud je příslušný k rozhodnutí o výživném pouze v případě, že nedojde k dohodě mezi rodiči. Své vystoupení ukončil akcentem na skutečnost, že dohoda mezi rodiči ze dne 21.5.2003, která byla uzavřena za účasti právního zástupce JUDr. O., je mezi rodiči řádně plněna.

Dále uvedl, že zákon o státní sociální podpoře žádnou konkrétní formu doložení příjmů výživného nestanoví. Zákon nestanoví formu potvrzení takových příjmů. Není nikde výslovně uvedeno, že by to musel být výhradně rozsudek o určení výživného nebo dohoda rodičů schválená soudem.

Dále poznamenal, že dohoda rodičů o výživném ze dne 21.5.2003 byla správnímu orgánu k dispozici, neboť byla založena ve správním spise, který byl veden pod shodnou spisovou značkou, pod kterou byla vydána i prvostupňová rozhodnutí. Předmětný doklad byl doložen a o existenci dohody musel správní orgán vědět ze své úřední činnosti. Dále zdůraznil, že správní orgány v daném konkrétním řízení ani existenci samotné dohody nijak nezpochybňovaly. Předmětná dohoda o výživném byla stále v předmětném období řádně a dobrovolně plněna.

Žalovaný se z jednání soudu řádně písemně omluvil. Z obsahu omluvy jednoznačně vyplynulo, že souhlasí s projednáním věci i bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobkyně je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobkyně pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je otázka, zda může správní orgán nepřiznat žadateli dávky dávku státní sociální podpory, pokud žadatel této dávky, který nežije společně s druhým rodičem nezletilých dětí, nedoloží k výzvě správního orgánu rozhodnutí o úpravě poměrů k nezletilým dětem, případně soudem schválenou dohodu rodičů o výživném.

V ustanovení § 50 odst. 1 zákona o rodině, je uvedeno, že nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu a nedohodnou-li se o úpravě výchovy a výživy dítěte, může soud i bez návrhu rozhodnout, komu bude dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu.

V ustanovení § 86 odst. 1 zákona o rodině je stanoveno, že nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu, upraví soud rozsah jejich vyživovací povinnosti nebo schválí jejich dohodu o výši výživného (§50).

V daném případě žalobkyně nijak nezpochybňuje skutečnost, že s otcem nezletilých dětí A. S. a D. S. nežije. Výše uvedená ustanovení zákona o rodině se tedy na poměry její rodiny vztahují. Z výše uvedených ustanovení zákona o rodině vyplývá ve vztahu k výživnému, že pokud spolu rodiče nežijí a není upraveno výživné k nezletilým dětem, může soud v této věci rozhodovat i bez návrhu, ovšem pokud je výživné upraveno dohodou rodičů rozhoduje soud na návrh o schválení této dohody. Z jazykového výkladu dle názoru soudu tedy jednoznačně vyplývá, že v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí (bez ohledu na to, zda jsou rodiče dítěte manželi či manželství neuzavřeli), musí být dle zákona o rodině upraveno výživné buď rozhodnutím soudu, nebo dohodou rodičů, která podléhá schválení soudu.

S ohledem na skutečnost, že jazykový výklad je dle ustálené judikatury Ústavního soudu ČR pouhým prvotním přiblížením k normě, přistoupil soud k hodnocení uvedených ustanovení i z hlediska teleologického výkladu. Celá úprava zákona o rodině je prodchnuta záměrem zákonodárce chránit zájmy, práva a postavení nezletilých dětí, a to dokonce i ve vztahu k jejich vlastním rodičům. S tímto postojem zákonodárce koresponduje i úprava výživného v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí. Je totiž nutno přihlížet komplexně k úpravě výživného obsažené v zákoně o rodině. Nelze vytrhávat z kontextu pouhé ustanovení § 50 zákona o rodině bez přihlédnutí k ustanovení § 86 téhož zákona, které je systematicky zařazeno v části zákona o rodině označené jako „Výživné“, jak činí žalobkyně. V případě schvalování dohody rodičů se totiž soudy v souladu s ustálenou judikaturou (např. doposud nepřekonaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.12.1954 č.j. Cz 529/54 – jehož právní závěry jsou použitelné i po změně právních předpisů) neomezují pouze na formální potvrzení existence takové dohody, ale posuzují takovou dohodu a zejména výši výživného z toho hlediska, zda prostředky poskytované nezletilému jsou poskytovány v takové míře, která

odpovídá odůvodněným potřebám nezletilého dítěte i schopnostem a možnostem příslušného rodiče. Pokud při schvalování dohody rodičů dospěje soud k závěru, že uvedeným kritériím dohoda neodpovídá, pak ji neschválí. V případě, že rodiče následně nedosáhnou uzavření dohody o výživném, která by výše uvedeným kritériím odpovídala, může soud i bez návrhu přistoupit v souladu s ustanoveními § 50 a § 86 zákona o rodině k rozhodnutí o rozsahu vyživovací povinnosti. Záměrem zákonodárce bylo jednoznačně zajistit, aby nezletilé děti nemohly být zkráceny na svých právech v důsledku stanovení výše vyživovací povinnosti dohodou rodičů. Výživné na nezletilé děti totiž není příjmem jednoho z rodičů, se kterým může zcela volně nakládat a případně se jej plně nebo zčásti vzdát, ale jde o příspěvek rodiče, který nežije se svými dětmi, na pokrytí odůvodněných potřeb nezletilých. I při aplikaci teleologického výkladu dospěl soud k závěru, že v případě, že rodiče spolu nežijí, musí být rozsah vyživovací povinnosti stanoven rozhodnutím soudu nebo dohodou rodičů, která podléhá schválení soudem.

Vzhledem k výše uvedenému tedy soud konstatuje, že dle jeho názoru pro úpravu vyživovací povinnosti k nezletilým dětem nepostačuje v případě, že rodiče spolu nežijí, pouhá dohoda rodičů neschválená soudem. V takovém případě totiž není zaručeno, že taková dohoda plně odpovídá zákonem chráněným zájmům nezletilých.

Výše uvedený výklad není ani nijak v rozporu s argumentací žalobkyně, která poukazuje na soudní rozhodnutí, která konstatují, že dohoda rodičů má přednost před autoritativním určením výživného soudem a že zákon preferuje dobrovolnost plnění. Naopak, výše uvedené závěry s tímto názorem plně korespondují. Pokud dohoda rodičů je plně v souladu se zájmy dítěte, soud ji schválí a nijak nezasahuje do smluvní volnosti rodičů a plně respektuje dobrovolnost plnění. Ovšem v případě, kdy rodiče spolu nežijí, zákon požaduje právě toto přezkoumání souladu dohody rodičů o výši výživného v zájmu nezletilých dětí. Mohlo by totiž docházet k případům, že dohody rodičů by v důsledku např. citové závislosti rodiče, v jehož péči jsou děti, na jejich druhém rodiči, nebyly uzavřeny plně v souladu se zájmy a potřebami dětí. Proto zákon zakotvuje v případě, že spolu rodiče dětí nežijí, nutnost schválení jejich dohody o výživném soudem. Prostor pro rozhodnutí soudu o výživném se otevírá teprve v případě, že soud shledá dohodu uzavřenou rodiči jako dohodu, která nebyla uzavřena v souladu se zájmy nezletilého a není touto dohodou zajištěno výživné, které odpovídá odůvodněným potřebám nezletilého dítěte i schopnostem a možnostem příslušného rodiče, a rodiče po tomto zjištění soudu nejsou schopny uzavřít jinou dohodu, která by uvedeným kritériím odpovídala.

Dále se soud zabýval otázkou, zda správní orgány byly oprávněny požadovat předložení rozhodnutí soudu o stanovení vyživovací povinnosti či soudem schválené dohody rodičů o výživném v rámci řízení o přiznání přídatků na děti.

V ustanovení § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že příjemce dávky je povinen písemně ohlásit příslušnému úřadu státní sociální podpory do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu. V ustanovení § 2 písm. a) bod 1 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že přídatek na dítě je dávkou závislou na výši příjmu. V ustanovení § 17 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že nárok na přídatek na dítě má nezaopatřené dítě, jestliže rozhodný příjem v rodině nepřevyšuje součin částky životního minima rodiny a koeficientu 2,40.

Z uvedeného vyplývá, že jednou ze skutečností, která je rozhodná pro přiznání přídatku na děti, je výše příjmu společně posuzovaných osob. Výše příjmu společně posuzovaných osob má vliv nejen na přiznání uvedených dávek, ale ovlivňuje i výši

přiznaných dávek. Dle § 5 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o státní sociální podpoře se za příjem považuje mimo jiné i příjem přijatý v rámci plnění vyživovací povinnosti podle zákona o rodině. Jednoznačně tedy výše výživného, které platí rodič nezletilých dětí, je jednou ze skutečností rozhodných pro trvání nároku na přídavky na děti a na sociální příplatek, jejich výši nebo výplatu.

V ustanovení § 68 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že k žádosti o dávku, jejíž přiznání je podmíněno příjmem, je nutno mimo jiné doložit i doklad o výši příjmu oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob v rozhodném období. V souladu s ustanovením odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. b) citovaného předpisu se příjmy z výživného dle zákona o rodině dokládají prohlášením o výši příjmů. Dle ustanovení odst. 4 citovaného ustanovení pokud jsou některé z příjmů prokazovány způsobem uvedeným v odstavci 2 písm. b) a v odstavci 3 písm. b), může orgán státní sociální podpory rozhodující o dávce v případě pochybností požádat o potvrzení o takovém příjmu, nebrání-li tomu vážná překážka.

Pojem „potvrzení“ obsažený v § 68 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře je nutno chápat jako doklad prokazující v souladu se zvláštními předpisy výši daného příjmu. Při posouzení otázky, která listina je tímto dokladem je nutno vždy vycházet ze zvláštních předpisů týkajících se příjmu, který má být doložen. V případě doložení výživného na nezletilé děti u rodičů, kteří spolu nežijí, je takovým dokladem v souladu se zákonem o rodině (viz § 50 a § 86 zákona o rodině) jejich dohoda schválená soudem či rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti.

V ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně byla Úřadem práce v Litoměřicích ve vztahu k žádostem o přídavky na děti vyzvána výzvou ze dne 11.10.2010, č. spisu 973/95/LTA, k doložení návrhu k příslušnému soudu na schválení dohody rodičů o výživném, případně k doložení návrhu k osudu na stanovení výživného ve lhůtě do 31.10.2010. V této výzvě byla žalobkyně poučena, že v případě nesplnění této povinnosti může být výplata dávky zastavena, dávka odejmuta nebo nepřiznána.

Vzhledem ke skutečnosti, že plnění vyživovací povinnosti patří mezi příjmy, které jsou jednou z rozhodných skutečností pro přiznání předmětných dávek, je příslušný správní orgán oprávněn požadovat postupem dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře doložení výše tohoto příjmu. Vzhledem k výše uvedenému závěru soudu, že v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí, musí být vyživovací povinnost upravena buď rozhodnutím soudu, nebo dohodou rodičů schválenou soudem, a potvrzením o výši daných příjmů je právě dohoda rodičů o výživném schválená soudem či rozhodnutí soudu o určení výživného, je dle soudu zcela v souladu s právními předpisy, pokud požadoval příslušný správní orgán za účelem doložení výše příjmů společně posuzovaných osob předložení dohody rodičů o výživném schválené soudem či rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti.

Dále z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně požadované doklady nedoložila. V přípise ze dne 29.10.2010 žalobkyně mimo jiné sdělila prvoinstančnímu orgánu, že trvá na tom, že osvědčila všechny skutečnosti potřebné pro přiznání dávek státní sociální podpory. Poukázala také na skutečnost, že příslušné orgány uvedené dávky v minulosti přiznaly i bez

požadovaných dokladů. Sdělila správnímu orgánu rovněž, že se domnívá, že svým požadavkem překračuje meze stanovené příslušnými právními předpisy.

Dle výše uvedených závěrů soudu dohoda rodičů, kteří spolu nežijí, neschválená soudem není postačujícím dokladem (potvrzením) k doložení úpravy vyživovací povinnosti k nezletilým dětem. Žalobkyně byla ve výzvě ze dne 11.10.2010 upozorněna na skutečnost, že pokud nebudou uvedené doklady předloženy, může být výplata dávky zastavena, dávka odejmuta nebo nepřiznána. Úřad práce v Litoměřicích pak v souladu s tímto poučením dle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře rozhodnutími ze dne 9.11.2010, č.j. 3481/10/LTA-1/2 a č.j. 3481/10/LTA-2/2, zamítl žádosti o přídavky na děti s odůvodněním, že žalobkyně nedoplnila žádost o doklady požadované k předložení výše uvedenou výzvou.

Na tomto místě soud poznamenává, že žalobkyně v daném případě k výzvě správního orgánu nepředložila vůbec žádné potvrzení o výši příjmů z výživného, ani v reakci na výzvu neodkázala na nějaké již dříve předložené potvrzení o výši těchto příjmů, které by se mělo vztahovat i k předmětné rozhodné době.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům dospěl soud tomu, že v daném konkrétním případě správní orgán v souladu se zákonem zamítl žádost žalobkyně o předmětné dávky státní sociální podpory, pokud jako žadatelka o tyto dávky nedoložila k výzvě správního orgánu jako potvrzení výše příjmů rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti, případně soudem schválenou dohodu rodičů o výživném. Námitky žalobkyně tedy shledal soud jako nedůvodné.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť nevynaložil žádné takové náklady nad rámec své úřední činnosti.

Pro úplnost soud poznamenává, že k dokazování výsledkem svědků J. L., M. Š., Mgr. H. R. a Mgr. K. R. V. navrhovaném právním zástupce žalobkyně v průběhu jednání soudu soud v souladu s ustanovením § 52 s.ř.s. nepřistoupil, neboť v daném případě je považoval za nadbytečné, neboť v daném konkrétním případě bylo předmětem sporu právní posouzení relevantních skutečností a posouzení správnosti aplikace a výkladu právní úpravy. Předmětem sporu nebyl samotný skutkový stav, který by mohly objasnit svědecké výpovědi, ale právě a jen právní posouzení relevantních otázek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. května 2013

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke